

PROČ MAMINKA NECHCE ADÁMKA

Anna Malinská

Sluníčko je vysoko na nebi a tatínek už je dávno v lese. Adámek vstává. Vyskočí z postýlky a rovnou do kuchyně.

Maminka stojí u kamen a míchá něco v hrnečku. Copak to je? Ach! To-lik to voní, že Adámek dostane v tu ránu chuť. Rychle zatahá maminku za sukni a křičí: „Dej mi jíst, mám hlad!“

Ale co to? Maminka se ani neohlédne.

„Mami, dej mi jíst, mám hlad!“ křičí Adámek, co má síly. Ale maminka pořád nic, jako by tu synáček nebyl. Kloučkovi je z toho do pláče. Přece však vede svou. „Chci jíst, maminko, chci a chci!“

Najednou se maminka otočí a podívá se přísně: „Kdo to tady křičí? To ty? Ty, nevychovaný kluku? Jdi pryč, já tě neznám!“

Marně Adámek vysvětluje: „Maminko, já jsem přece tvůj synáček Adámek! Mami, chci přece jíst!“

„Ty, kluku?“ Maminka je teď opravdu rozzlobena. „Ty nejsi náš Adámek. Jdi pryč!“ A zavře před Adámkem dveře.

Co má klouček dělat? Jde pomalinku na zahrádku a tam na lavičce pláče: „Bé, bé, maminka mě nechce!“ Naříká tolik, že je to slyšet až do lesa na paseku. Tatínek tam právě vysazuje nové smrčky. Těší se: „Ještě trošinku Adámek vyroste a bude sázet se mnou.“ Když slyší velikánský pláč, hned si řekne: „Nějaké dítě pláče. Jistě je píchla včela. Půjdu a vytáhnou mu žihadlo!“

Tatínek, panečku, umí utíkat. Jeden skok a už je na mezi, druhý a je na zahrádce. Tam na lavičce sedí kluk jako buk a nestydí se plakat na košilku. „Vždyť je to náš Adámek!“ diví se tatínek. „Tak plakat jsem tě ještě neslyšel! To je hanba!“

„Bé, bé, když mě maminka nechce!“ vzdychá Adámek. „Maminka říká: Jdi pryč! Jen zavolám: „Chci jíst – a už mě maminka posílá pryč. Říká, že mě nezná!“

„Ale, ale, proč tě maminka nepoznala?“ diví se tatínek. „Pročpak tě nechtěla?“ A jen se trochu zamyslí, už to má.

„Adámku, kdybys neplakal a trochu si namáhal hlavičku, dávno bys to věděl. Zapomněl jsi na jedno slovíčko, které se říká mamince, a proto tě maminka nechce!“

„Jedno slovíčko?“ Adámek se tolik diví, že zapomíná plakat. „Jedno slovíčko? Kterépak to asi je?“

Tatínek tedy pomáhá: „Copak se, Adámku, na maminku křičí: Chci, chci?“

„Jejdanečku!“ vyskakuje teď Adámek. „Tatínku, už to slovíčko mám!“ A běží do kuchyně jako vítr. Dávejte teď všichni pozor, ať to slovíčko neuletí vedle vašich oušek! Bylo by to škoda!

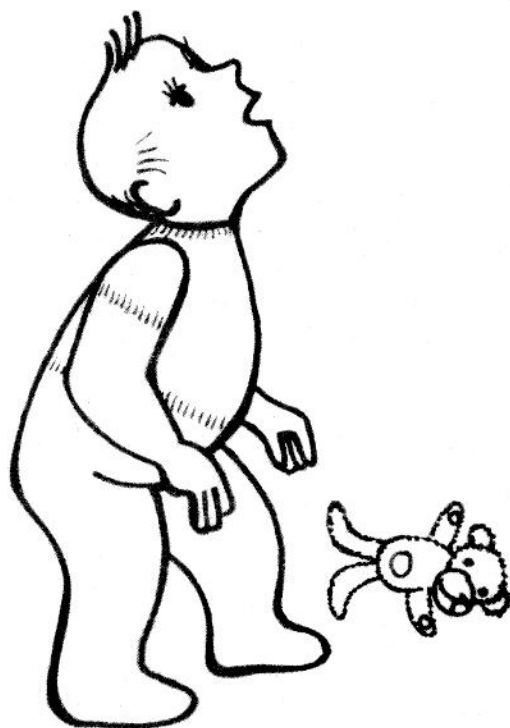
„Prosím!“ – Slyšíte Adámka? – „Prosím tě, maminko, dej mi snídani!“

„Vida, náš synáček má hlad!“ Maminka se najednou otočila a mile se usmála: „Hned jsem tě, Adámku, poznala, jak jsi pěkně poprosil. Tak jen pojď snídat!“

Kluk jako buk dostal od maminky plný hrneček mléka nebo kávy či kaka a nebo co to bylo. Teď už jenom vím, že to byla velká dobrota.

Opravdová dobrota, protože Adámek po těch hrnečcích hodně vyrostl a moc a moc zmoudřel.

(Náš Adámek)

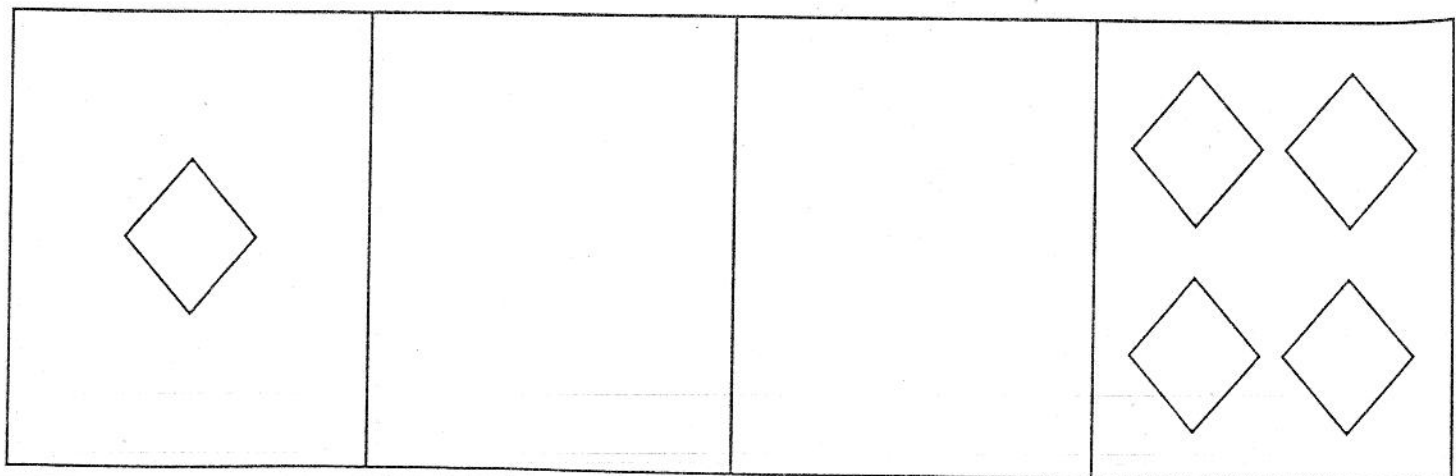
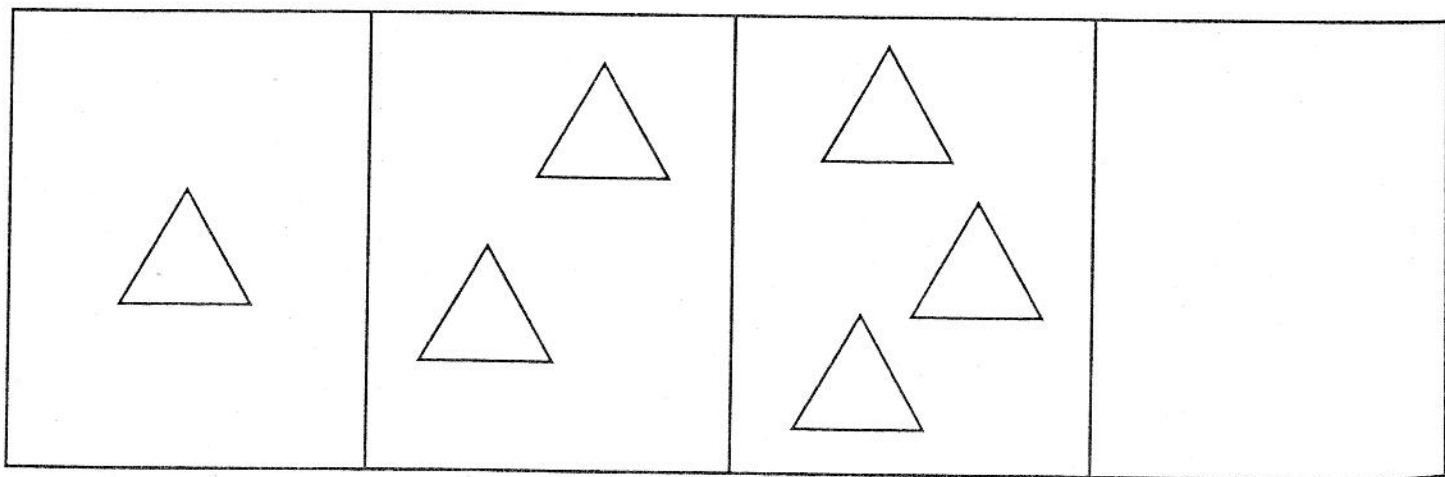
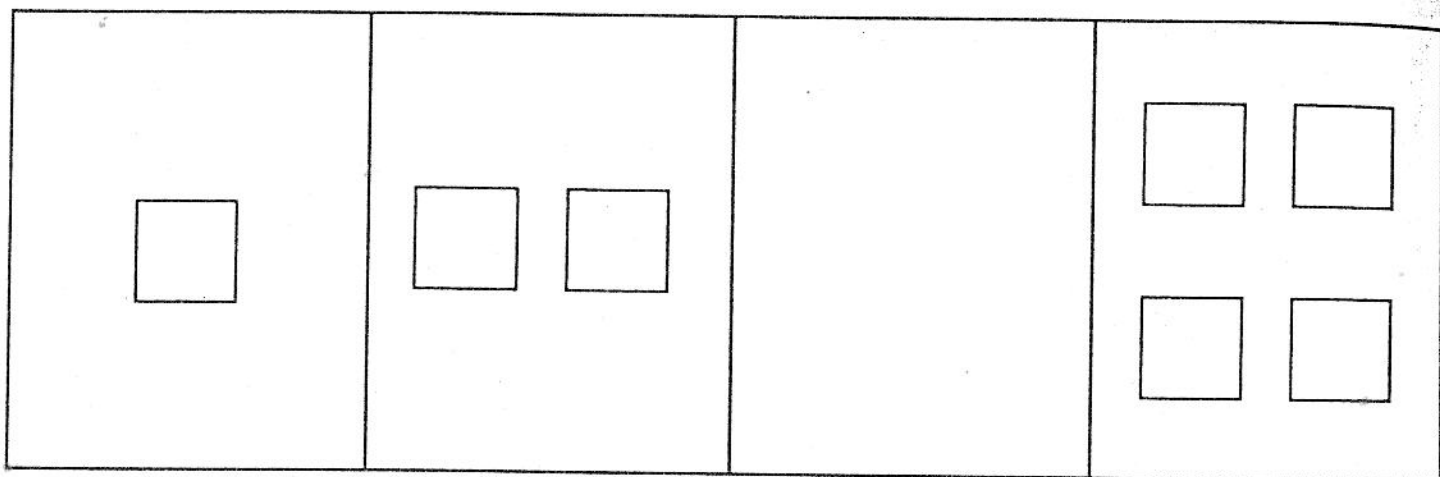
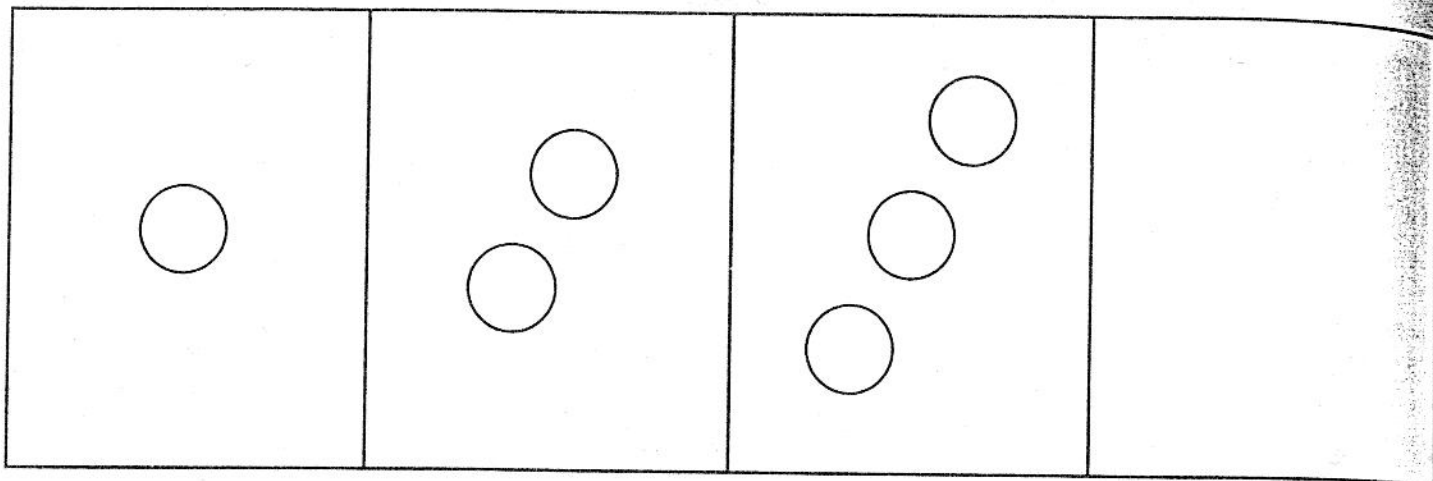

K výrobě budete potřebovat: ruličku od toal. papíru, zelený papír a druhý barevný papír podle vlastního výběru – to bude na květ.

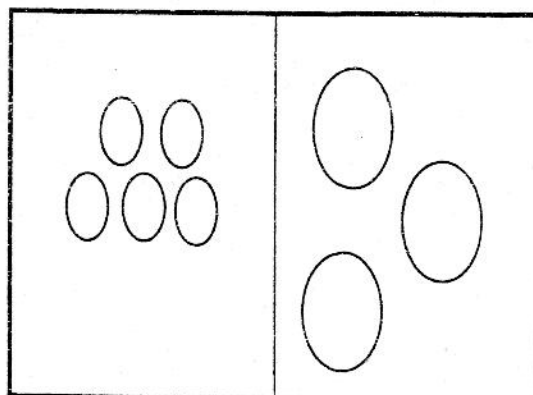
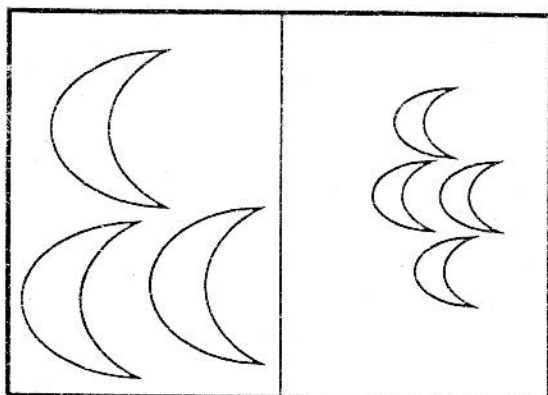
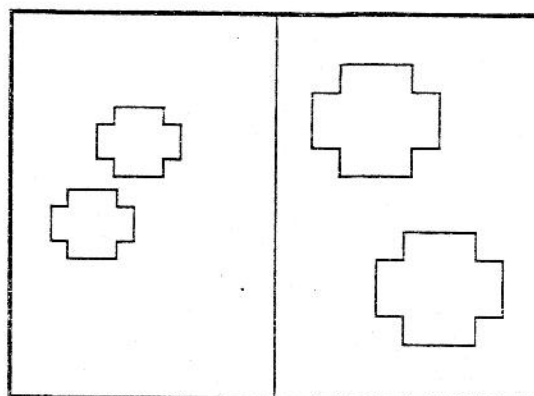
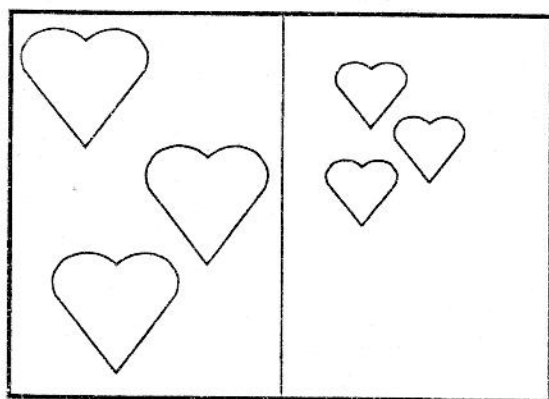
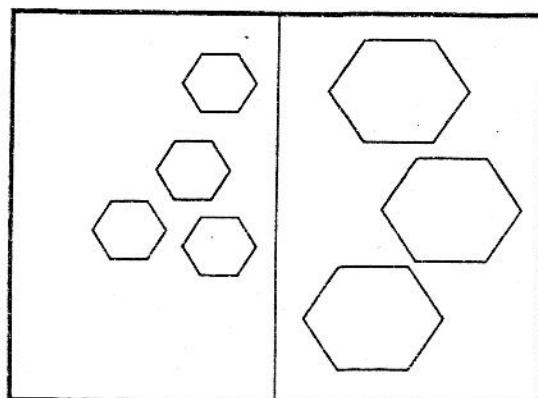
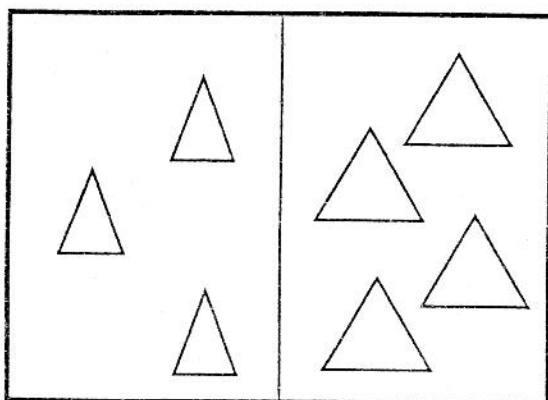
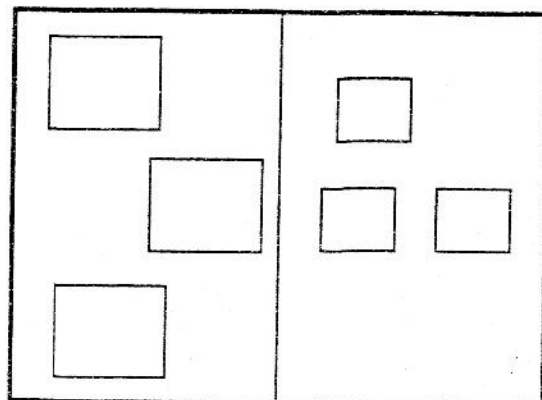
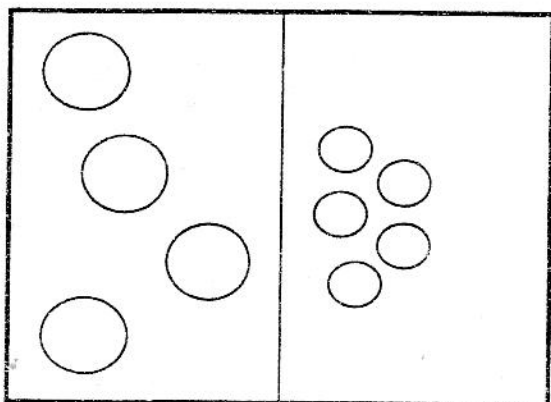

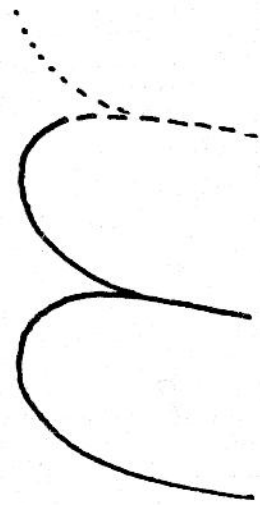
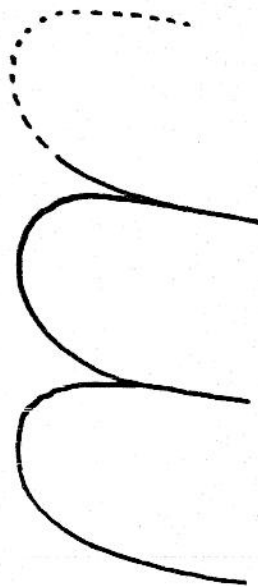
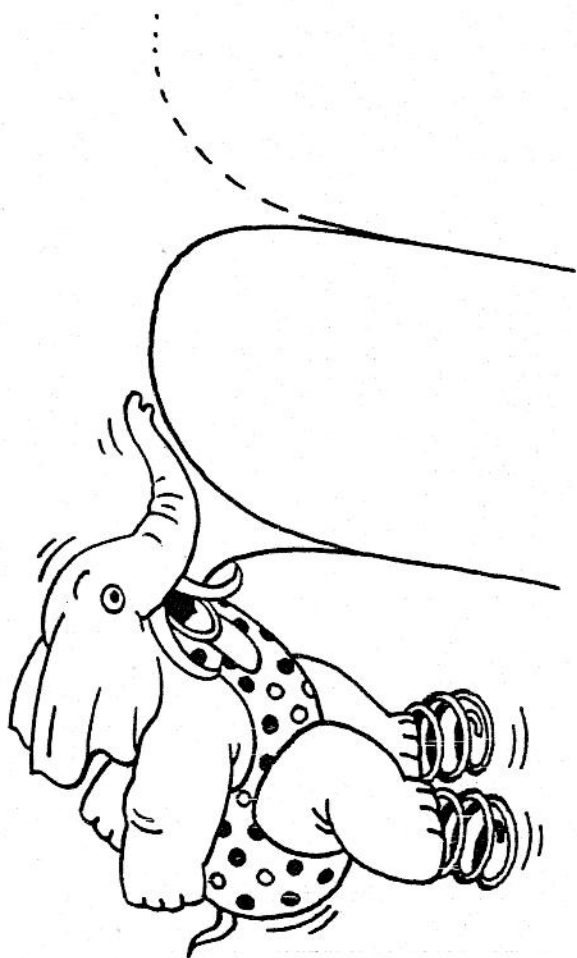
K výrobě budete potřebovat: barevné papíry, lepidlo, nůžky, temperové barvy na obtisk ruky, špejličku.

obrázky, zamysli se a doplň obrázek, který tam chybí.

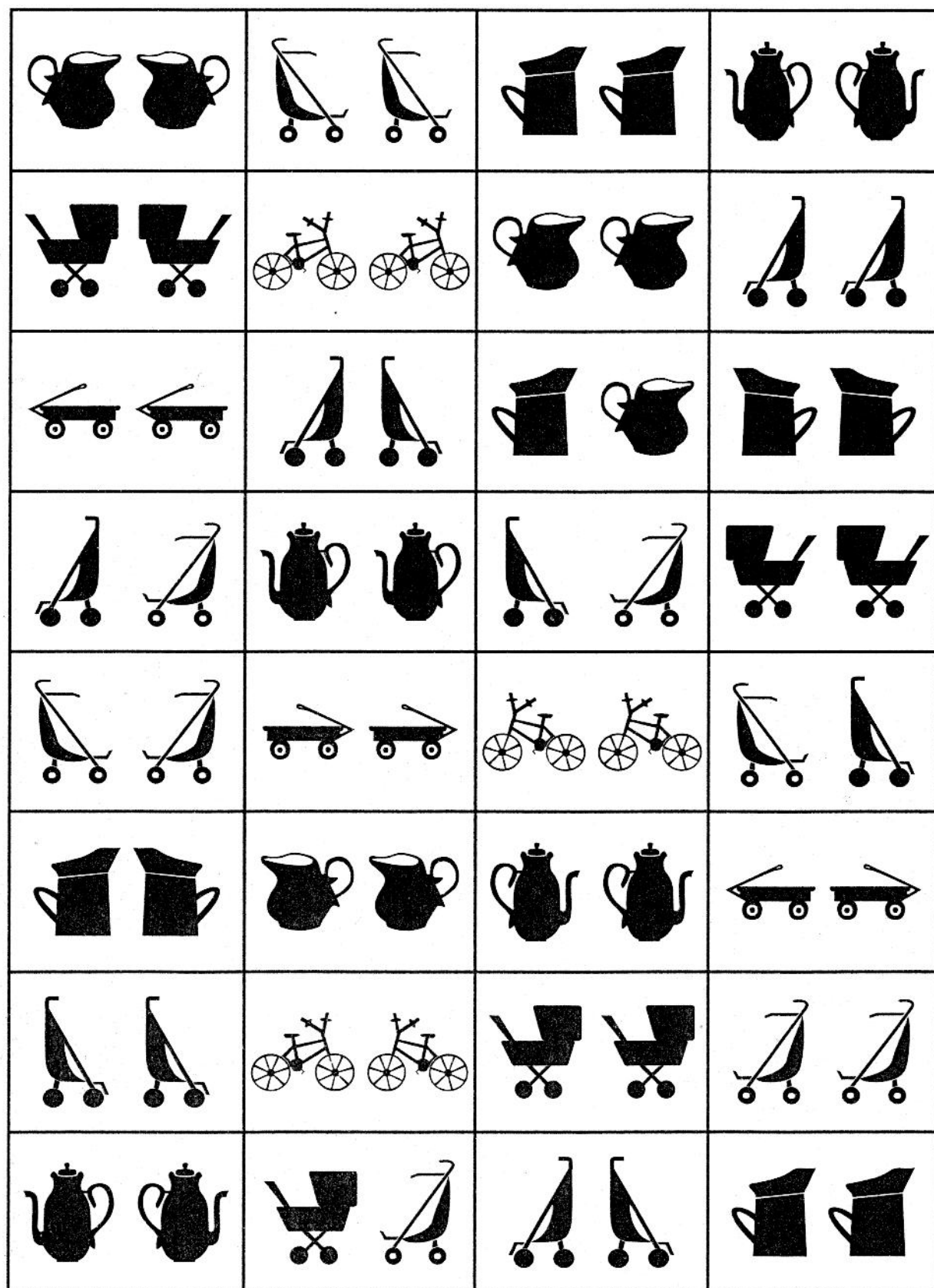

Porovnávej levou a pravou stranu každé tabulky. Na které straně je tvarů méně, více, stejně?

Přeškrtni všechny rámečky, kde není shodná dvojice obrázků.

2. Vyber ke koberečkům takové záplaty, aby se neporušil vzor.

jak

